

**Τι είναι το ταβάνι;
(σύμφωνα πάντα με τον Πλάτωνα)**

Το ταβάνι είναι σαν το πάτωμα, με τη διαφορά πως δεν μπορείς να περπατήσεις πάνω του. Ως εκ τούτου δεν χρειάζεται σφουγγάρισμα κι αυτό είναι ένα μονάχα απ' τα πλεονεκτήματά του.

Πίσω απ' το ταβάνι είναι ο Θεός.

Κρατάει στα χέρια Του τις Αιώνιες Ιδέες σαν φιγούρες παλαιού καραγκιοζοπαίχτη και στήνει συχνά ένα αυτοσχέδιο θέατρο. Το ταβάνι είναι το πανί.

Η παράσταση παρακολουθείται απ' την οριζόντια στάση κι αυτό είναι κάτι που αδυνατεί να καταλάβει ο καημένος ο πατέρας, που με βλέπει έτσι να περνώ τις ώρες μου στο κρεβάτι. Στενοχωριέται, το νιώθω. Άλλοτε βάζει και τις φωνές. Δεν τον ξεσυνερίζομαι.

Άλλωστε χάρις στον πατέρα έχω το σπίτι αυτούτο. Και το ταβάνι.

Ο ορμητικός μονόκερως

Έχω μια θεωρία.

Σε σύγκριση με άλλες θεωρίες που επιθυμούν να ερμηνεύσουν ετούτο τον κόσμο (σαν και να 'ταν ο πιο σημαντικός) με βάση τον Λόγο και με τη βοήθεια επιχειρημάτων και περίπλοκων κατασκευών, αυτή εδώ παρουσιάζει το εξής πλεονέκτημα: Στηρίζεται ανάλαφρα σ' ένα και μόνον αξίωμα. Την ισχύ του την αντλεί αυθαίρετα απ' τον κήπο μου κι έχει, το αξίωμα, ως όφειλε, τέσσερα σκέλη. Τα δύο μπροστινά τα 'χει χρόνια ακουμπισμένα πάνω σ' έναν κομήτη και τ' άλλα δύο στα πιο ψηλά άνθη της τριανταφυλλιάς.

Από κει εφορμά κατά καιρούς και τρυπώνει σε μια συγκεκριμένη κάμαρα. Την όψη έχει του φτερωτού μονόκερου και γίνεται ευθύς αντιληπτός απ' τη φασαρία που κάνει καθώς διεκδικεί απ' τον άνεμο τη φορά που θα παίρνουν τα μαλλιά του κοριτσιού όταν κοιμάται.

Στην ουρά του μονόκερου έχω δέσει σαν

κονσερβοκούτια τις ιστορίες μου κι έτσι σε κάθε του εύστοχη διείσδυση σ' ετούτο τον κόσμο (σαν και να 'ταν ο πιο ποθητός) αντηχούν τριξίματα και κουδουνίσματα κι ονόματα όπως Κων-στα-ντί-νε ή Ντι-μί-τρι.

Έχω μια θεωρία που ισορροπεί σαν χορεύτρια του τσίρκου –με θάρρος και χάρη– πάνω στο Άλογο.

Το φτερωτό.

Η Μαγνησία

Το παράθυρο δεν έλεγε ν' ανοίξει. Χρειάστηκε όση δύναμη έχω και δεν έχω, κυρίως όση δεν έχω, και μ' ένα τράνταγμα μπήκε το φως, όπως πάντα δηλαδή. Σαν θαύμα.

Γέμισαν οι παλάμες μου ένα παραμυθένιο άσπρο. Ή που θα 'ναι σκόνη ή ασβέστης. Ρωτούσα τον Κ., τι έχουν τα χέρια σου, κι έλεγε μαγνησία*. Για να μη γλιστράει στο σκοινί και στα βράχια ήταν αυτή η Μαγνησία χώρα μυθική του πανάλαφρου χιονιού, της ζάχαρης της άχνης ο τόπος, από γλυκό ψέμα κι όνειρο, μπαμπακένια βήματα σε οδηγούν εκεί όπου μικρά κρυσταλλάκια σαν μαγνητισμένες νιφάδες ωθούνται όπως όπως προς τα σύννεφα, και στο έδαφος του πλέον

* Μαγνησία: ένωση του μαγνησίου. Χρησιμοποιείται από τους ορειβάτες για ν' απορροφά τον ιδρώτα των χεριών και, σ' αυτήν της τη μορφή, μοιάζει με λευκή σκόνη.

λεπτού πάγου κανείς δεν γλιστρά —πήγα και
γω—, μόνο γκρεμίζεται.

